

DAN TURELL: SKATTE-SLAVE PÅ LIVSTID

Af Gertrud Vedøe

B.T. »En morder kan benådes, en tyv få nedsat sin straf, en voldsmand løslades efter meget kort tid, men en skatteslave får en inappellabel livstidsdom.« Skattelaven er i dette tilfælde fatteren Dan Turell fra Frederiksberg, som er sigtet for groft skattesvig. Poeten fra Vangede kan, foruden en stor skattebøde og efterbetaling af skat, se frem til et par måneder i spjældet for det, han selv kalder almindeligt sjukskeri.

Ville det ikke være en god investering at engagere en revisor, når man som du har en brutto-årsindkomst på 3-400.000 kr., for at undgå en så alvorlig anklage?

»Tak, jeg har en revisor, og det er hans opgave at lægge tallene sammen og forholde sig til den eksisterende lovgivning. Men det er slet og ret pervers, at man skal tvinges til at tilbringe en tredjedel af sin livstid med at rode med små snuskede bilag. Den danske skateloov er uden tvivl uretfærdig over for store befolkningsgrupper, og sandelig også over for de små – og deriblandt kunstnere. Sebastian, Niels Hausgaard og Ebbe Kløvedal Reich er tiltalt for samme »forbrydelse« som jeg. Når jeg netop nævner de tre, er det fordi de i modsætning til mange lideselsfæller, kan tåle denne indrømmelse. For der findes sandelig en del flere ofre for Statsskattedirektoratets kunstnerhonorar-razzia end os fire.

Lad mig straks indrømme, at jeg har været et rodehoved med mine regnskaber, men jeg har ikke bevidst villet snyde nogen. Men har man først oparbejdet skattegæld og har en skatteprocent som min, på 67, slipper man aldrig ud af skattevæsenets klør.

For hver hundredlap, jeg tjener, får jeg selv 33 kr. De fleste går til husleje og mad til familien. I modsætning til så mange andre skatteydere har jeg ingen

obligationer, selskaber i Liechtenstein, skjulte konti i Schweiz eller anparter i trusseredier. Min bolig er lejet, og jeg har hverken bil eller sommerhus. Derimod har jeg sikkerhed på ét punkt – nemlig at være dybt forgældet resten af mit liv, lige meget hvor meget jeg måtte tjene langt ind i pensionsalderen.«

Du op søger ofte de ydmyge københavnske værtshuse, for i poetisk form at beskrive den sociale lyst og nød. Bliver du nu ikke mødt med foragt for at have levet på andre skatteborgernes bekostning hos disse inspirationskilder? Og hvordan reagerer din familie og omgangskreds på, at du måske snart er i stand til at beskrive fængselsstemningen set fra en fanges synsvinkel?

»I modsætning til min kone og min datter, som naturligvis er bekymrede på mine vegne, ser jeg en evt. fængselsdom i møde med sindsro, da jeg hverken har begået mord eller voldtægt, men har forsøgt at passe en kunstners énmandsfilma efter evne. Var jeg en Bonde Nielsen eller anden forretningsmand – stor eller lille – kunne jeg jo bare erklære mig konkurs. Min iranske grænshandlervæn sagde forleden: »Vi véd da godt her i kvarteret, at du ikke er nogen snyder.« Hvad min øvrige omgangskreds angår, tror ingen på bevidst snyd fra min side. For nok er jeg ikke en dygtig økonom, og nok er jeg talblind, men ikke mere end jeg kan se, hvad staten ville have størst økonomisk fordel af. Nemlig at lade dansehusene danse frit, i stedet for at spærre den inde i et bur.«

Direktør Hans Westerberg fra Statsskattedirektoratet anslår, at den skærpede kontrol med indtægterne fra folk i showbiz afsøger udeholdte kunstnerhonorarer på 20-30 procent. Hvilket vil sige, at det kære skattevæsen alene fra denne gruppe skatteydere fremover vil få 10-15 millioner mere i kassen om året.

